

INTE FÖR OBAMA, MEN

Nya tider i Latinamerika

Översättning och redigering Zoltan Tiroler

Utdrag ur en längre intervju i juni med Eva Golinger, doktor i internationell rätt och författare till flera böcker om Venezuela, Kuba och USA:s politik. Läs hela på www.rebellion.org

Varför accepterar inte Washington att förlora i förhållande till Kuba?

De vägrar acceptera ett nederlag. Det är omöjligt att en ö med 11 miljoner invånare ska lyckas stå emot imperiet, USA, ett land på 300 miljoner med världens starkaste ekonomi och krigsmakt. Tio presidenter har försökt att besegra Kuba och alla har misslyckats. Det är de inte beredda att acceptera.

Nu vill Obama gå till historien som den president som lyckas genomdriva "övergången" på Kuba. Därför vänder de på OAS' beslut att ogiltigförklara uteslutning av Kuba 1962 och hävdar att det är en seger för USA! Det är patetiskt att höra talesmännen för USA:s utrikesdepartement påstå att deras beslutsförslag antogs. Bara några dagar innan OAS-mötet underströk Washington att USA inte ens skulle tillåta att frågan togs upp på mötet. Det var ALBA-länderna tillsammans med de flesta andra medlemsstaterna som insisterade på att villkorslöst upphäva uteslutningen från 1962. Washington tvingades acceptera detta, för att inte bli fullständigt isolerade. Nu använder de sin propagandaapparat för att vända sitt nederlag till en seger.

Varför har OAS upphävt beslutet efter alla dessa år och hur bör Kuba ställa sig?

Beslutet bör inte tillskrivas OAS utan den latinamerikanska enigheten som leds av ALBA- Bolivia, Kuba, Dominica, Ecuador, Honduras, Nicaragua och Venezuela. Vi ser ett Latinamerika som är starkare, enigare och med större värdighet än tidigare.

Varför ska man då ha en regional organisation som inte representerar medlemmarna? Idag, med skapandet av nya enheter som ALBA och UNASUR där inte USA är med, har OAS allt mindre betydelse och existensberättigande. Och USA accepterar inte att vara en jämbördig part. Det är en imperialistiskt stat och har som sådan ingen plats i en organisation för regional integration, där alla måste behandlas lika. Därför tror jag att det är dags att lansera en ny organisation som omfattar Latinamerika och Karibien, men inte USA.

Tror du att "Monroe-doktrinen" för USA:s herrvalde i världsdelen, att dess dagar är räknade? Är det nya tider med Obama?

Obama företräder Monroe doktrinen. Det har han upprepat gång på gång när han understrukit sitt mål att återta USA:s

ledarskap i världen och framförallt i Latinamerika. Han har kungjort en vidlyftig budget för program för att "främja demokratin" (det vill säga undergrävande verksamhet och påverkan på det civila samhället). För Latinamerika har 320 miljoner US dollar avsatts för 2010. Det är mer än vad Bush investerade under sina åtta år. Alltså är det inga nya tider med Obama. Det är nya tider i Latinamerika.

Utän tvivel håller Washington på Monroedoktrinen som grund för sin politik. Utrikesminister Hillary Clinton sade till pressen på väg till toppmötet i Trinidad och Tobago i april att "...självljart är Latinamerika mycket viktigt för oss, det är ju vår bakgård!"

Vad har Kubas revolution betytt för folken i Latinamerika?

Kubas revolution kommer också fortsättningsvis att vara utgångspunkten för revolutionerna i detta århundrade. Trots att kubanska revolutionen inte nått sin fulla potential på grund av Washingtons blockad, så representerar den värdighet, rättvisa, solidaritet och revolutionär fasthet. Den har varit en av de viktigaste erfarenheterna i mänsklighetens historia. Det har gett ett enormt hopp och inspiration till de förtryckta folken i hela världen. Det har tjänat som ett andningshål och ett stöd som hållit kampen för en mer rättvis värld levande. Och det i så hög grad att efter 50 år börjar denna kamp att förvandlas till en modell för ett socialistiskt och humant samhälle för hela regionen.

Utän kubanska folkets uthållighet, beslutsamhet, styrka och solidaritet så hade inte den bolivarianska revolutionen i Venezuela kommit till makten. Än mindre hade de övriga rörelser som kommit till makten och som står för förändring, lyckats. Jag tror att alla revolutionärer i världen känner oss ödmjukt tacksamma och stolta för att Kubas folk har stått emot imperiets aggressioner och att de aldrig vikit av från vägen mot ett rättvist samhälle. Ingen och inget är perfekt, och genom att säga detta erkänner jag de fel, problem och framgångar som gjorts. För mig är Kuba det bästa exemplet på solidaritet mellan folk och revolutionär kärlek – två nödvändiga element för att garantera mänsklig rättvisa, lycka och välgång.